

## Arrest

**nr. 225 204 van 26 augustus 2019  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK  
Berckmansstraat 83  
1060 BRUSSEL**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

Op 7 juli 2019 wordt verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met een paspoort dat voorzien is van een valse identiteitspagina. Op dezelfde dag wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Op 30 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die op 31 juli 2019 aan verzoekster per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische moslima van Arabische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 25 december 1968 te Bagdad. U ging naar school tot het derde middelbaar en in 2012 behaalde u alsnog uw diploma hoger middelbaar door aan externe examens deel te nemen. U werkte in een kledingwinkel en een boekenwinkel. Van uw geboorte tot 2015 woonde u in Dora (Bagdad). Nadien verhuisde u naar Amin 2 (Bagdad), een wijk waarvan jullie wisten dat het sjiietische Mehdi-leger er de controle had. Op een gegeven moment kreeg een andere sjiietische militie de controle. Op 1 januari 2016 vielen twee mannen uw huis binnen, een derde man bleef achter in hun pick-up. Ze zeiden dat personen als jullie niet welkom waren in de wijk. Ze verwezen naar uw soennietische achtergrond en de werkzaamheden van uw broer M. (...), die ten tijde van het regime van Saddam Hussein kolonel (aqid) in het Iraakse leger was. Ze sloegen u en uw moeder en zeiden dat jullie drie dagen hadden om het huis te verlaten. U zei dat u geen andere plaats had om naartoe te gaan, maar ze wilden van geen excuses weten en verboden u er nog langer te blijven. In de periode erna werd uw huis beschoten en werden er stenen naar uw deur gegooid. Uw broer M. (...) werd tevens in januari 2016 ontvoerd door F. B. (...). Enkele dagen na zijn ontvoering kwam een vriend u verwittigen dat de ontvoerders hem hadden gecontacteerd om losgeld te eisen. Ze zouden terug contact met hem opnemen, maar deden dit uiteindelijk niet. Sindsdien hebt u geen nieuws meer over uw broer. Op 2 maart 2016 overleed uw moeder ten gevolge van een diabetesopstoot na de inval in jullie huis. Enkele weken na haar overlijden verhuisde u naar Amin 1 (Bagdad), daar verbleef u gedurende een drietal maanden. In mei 2016 werd vlak bij uw huis met een jachtpistool naar u geschoten, maar u werd niet geraakt. Nadien ging u gedurende een jaar bij een christelijke vrouw in Shuhada (Bagdad) wonen. Op 25 november 2017 werd u in Amin 1 aangereden. U zag dat het om dezelfde persoon ging die bij u thuis was binnengevallen, maar omdat er onmiddellijk andere mensen ter plaatse kwamen, durfden ze u niets meer te doen. Tot slot verbleef u nog in de Ramel wijk. Op 1 april 2018 hoorde u via via dat uw naam werd doorgegeven van de ene regio aan de andere. U vertrok uit Irak op 6 juli 2019, met het plan om af te reizen naar uw zus in Groot-Brittannië. U reisde legaal met uw paspoort naar Amman, vanwaar u illegaal uw reis verderzette. Op 7 juli 2019 werd u in de luchthaven van Brussel tegengehouden. Toen de luchthavenpolitie opmerkte dat u met valse documenten reisde, diende u onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter staving van uw asielrelaas legt u kopieën voor van de voorkant van uw identiteitskaart en een medisch attest.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.*

*Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.*

*Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de status van vluchteling niet kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen overtuigende en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen ter staving van uw identiteit.*

*U legt immers enkel een kopie van de voorkant van uw identiteitskaart voor. Een kopie kan gemakkelijk gemanipuleerd worden en de echtheid ervan kan dus geenszins worden gegarandeerd. Bovendien kunnen bij een simpele oogopslag al bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot de authenticiteit van dit document. Immers, de afgiftedatum en -plaats zijn niet ingevuld (CGVS p.13-14). Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw identiteit aan te tonen, bovendien ondermijnt zulks uw algehele geloofwaardigheid.*

*Bovendien slaagt u er niet in (tastbare en overtuigende) bewijsstukken voor te leggen die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten hard kunnen maken. Het feit dat uw moeder overleden zou zijn ten gevolge van een diabetesopstoot na de inval van uw huis, staat u niet aan de hand van enig document. Dit blijft dus een blote bewering (CGVS p.9, 16). Ook de vermeende ontvoering van uw broer staat u niet aan de hand van documenten (CGVS p.16). U beweert dat de operatie die u onderging waarbij uw baarmoeder verwijderd werd, het gevolg was van de ene stamp die u hebt gekregen bij de inval in uw huis (CGVS p.15, 19). De kopie van het medische attest dat u voorlegt ter staving hiervan, kan echter niet aanzien worden als overtuigend bewijsmateriaal. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is (zoals hieronder zal worden gemotiveerd). Bovendien dateert deze operatie van ongeveer een jaar na het incident. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat het ene het rechtstreekse gevolg is van het andere. Dat dit wel uitdrukkelijk zo op het medische attest wordt vermeld, doet bovendien nog meer de wenkbrauwen fronsen. U zou zelf aan de dokter hebben gevraagd dit op het attest te vermelden. Zoals reeds eerder werd aangehaald, kan een kopie gemakkelijk gemanipuleerd worden en de echtheid ervan kan dus geenszins worden gegarandeerd. De vermelding "the causes of Beating and Assault" werd duidelijk op zeer amateuristische wijze achteraf op het medisch attest toegevoegd. Er werd hiervoor immers een ander lettertype gebruikt en bovendien staat deze tekst scheef afgedrukt. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt blijft u volhouden dat u dit het enige attest is, dat u zo hebt gekregen van de dokter (CGVS p.15-16). Dit tast uw geloofwaardigheid des te meer aan. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan uw administratief dossier dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de door u neergelegde stukken verder relativeert.*

*Voorts dient te worden vastgesteld dat u verklaart bedreigd te zijn geweest omwille van het feit dat u soenniet bent en dat uw broer werkzaam was bij het Iraakse leger ten tijde van Saddam Hussein (CGVS p.9). Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. Zo kunt u geen recente voorbeelden geven van personen die gelijkaardige zaken meemaakten als u (CGVS p.24). Er dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw broer pas in januari 2016 voor het eerst problemen ondervond, terwijl deze onder andere te linken zouden zijn aan zijn affiliatie met het oude regime (CGVS p.9, 21, 23). Nochtans verklaart u zelf dat dit regime reeds vijftien jaar geleden viel (CGVS p.6). Nergens blijkt dat u tijdens de veel meer turbulente periode vlak na de val speciale voorzorgsmaatregelen nam om uw veiligheid te garanderen. U bleef na de val immers nog meer dan tien jaar op hetzelfde adres wonen, zonder iets van problemen te ondervinden (CGVS p.6-8). Er kunnen dus vragen gesteld worden bij de ernst van uw vrees vervolgd te worden omwille van het vermeende profiel van uw broer aangezien u na de val voor een periode van meer dan tien jaar uw leven probleemloos kon voortzetten. Vervolgens wordt vastgesteld dat u er geen idee van hebt welke organisatie u persoonlijk zou vervolgen. U gaat ervan uit dat het om een sjiietische militie zou gaan, maar kunt niet specificeren dewelke (CGVS p.19, 25). Het is dan ook uiterst bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om meer te weten te komen over uw vervolgers (CGVS p.18). Nochtans kan worden verwacht dat iemand dit eerst zou doen, voordat ze de ingrijpende beslissing neemt om haar land te verlaten. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.*

*U legt tevens inconsistente verklaringen af over uw laatste verblijfplaatsen in Bagdad. Zo verklaart u verschillende keren slechts een tweetal maanden in Amin 2 te hebben verbleven (CGVS p.4-5, 18). Uiteindelijk beweert u hier ongeveer een jaar te hebben gewoond. U zegt dat u bedoelde dat u er nog twee maanden woonde na het overlijden van uw moeder (CGVS p.19). Dit kan echter niet ernstig worden genomen. Immers, wanneer u de eerste keer gevraagd werd van wanneer tot wanneer u in Amin 2 woonde, antwoordde u dat dit gedurende twee maanden was en dat u een paar dagen na het overlijden van uw moeder dit adres verliet (CGVS p.4). U geeft dan ook geen afdoende verklaring voor deze inconsistenties. Ook over de laatste wijk waar u gewoond hebt bent u niet eenduidig. U verklaart eerst dat dit Al Ramel was (CGVS p.5), terwijl u op een ander moment beweert dat het Shuhada was (CGVS p.25).*

Ook valt op te merken dat u beweert aangereken te zijn in Amin 1 in november 2017, hoewel u beweert daar slechts drie maanden te hebben verbleven in 2016 (CGVS p.4, 22). Dergelijke inconsistenties tasten verder uw algehele geloofwaardigheid verder aan.

Merkwaardig is ook te moeten opmerken dat u een zeer verwarrende uitleg geeft over de reden waarom u in 2015 vanuit uw oorspronkelijke wijk Dora naar de sjiietische wijk Amin 2 zou zijn verhuisd. In eerste instantie geeft u aan dat dit omwille van de oorlog was (CGVS p.5). U verklaart verder dat tijdens de oorlog uw wijk gebombardeerd werd en dat jullie daarom naar een veilige plek dienden te gaan. Wanneer u dan gevraagd wordt over welke oorlog u het heeft, verklaart u dat het om de val van Bagdad ging, in 2004. Als u dan wordt gewezen op het feit dat u verklaart pas in 2015 te zijn verhuisd, beweert u plots dat daar geen sektarische oorlog was. Als u dan wederom wordt gevraagd waarom u dan in 2015 verhuisde uit Dora verwijst u terug naar de sektarische oorlog die volgens uw verklaringen in datzelfde jaar plaatsvond (CGVS p.6). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt wanneer die sektarische oorlog zich in de tijd situeerde, antwoordt u dat dit in 2007-2008 was. U bleef gedurende die periode echter gewoon in Dora wonen, daar was toen immers niets aan de hand (CGVS p.6). U verklaart letterlijk dat u en uw familieleden gedurende de sektarische oorlog geen problemen ondervonden, dat jullie in vrede leefden (CGVS p.7-8). Uiteindelijk blijkt dat u in Amin 2 ging wonen omdat het daar goedkoop was (CGVS p.18). Dat u blijkbaar zelfs niet even zou hebben stilgestaan bij het feit dat u hierdoor wel eens een risico zou kunnen lopen, immers u wist dat daar het sjiietische Mehdi-leger actief was, doet des te meer twifelen aan het door u voorgehouden profiel en de daaraan gelieerde vervolgingsfeiten (CGVS p.18).

Verder moet worden vastgesteld dat uw gedrag na de inval in uw huis, waarbij u met de dood bedreigd werd indien u niet binnen drie dagen het huis zou verlaten, eens te meer mag verbazen. U bleef immers nadien gewoon nog gedurende meerdere maanden in datzelfde huis wonen (CGVS p.4, 15). Door gewoon thuis te blijven zou iedere persoon met slechte bedoelingen u gemakkelijk kunnen vinden. Op dergelijke manier stelde u zich dus vrijwillig bloot aan een niet te verwaarlozen risico. Ook daarna bleef u nog steeds in Bagdad wonen, in verschillende wijken niet ver van de wijk waar u oorspronkelijk problemen ondervond (CGVS p.4, 22). U hebt in die periode ook gewerkt (CGVS p.11). Deze handelwijze valt moeilijk te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Dit versterkt alleen nog maar de conclusie dat u in werkelijkheid helemaal geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Tot slot kan nog worden aangestipt dat, hoewel u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alle redenen naar aanleiding van uw vertrek te hebben kunnen geven, blijkt dat u toch zeer ingrijpende gebeurtenissen pas aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS (CGVS p.3). U had voorheen bij de DVZ immers niets gemeld over de beschietingen, dewelke u wel tijdens uw persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aanhaalt. Dergelijke zaken kunnen bezwaarlijk als een detail worden aanzien. Dat u hier bij de DVZ geen melding van maakte, doet dan weerom afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk gemaakt hebt een vluchteling te zijn in de zin van Conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20190312.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke

*profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."*

## *2. Over de gegrondheid van het beroep*

### *2.1. Het verzoekschrift*

*In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).*

*Het middel is als volgt onderbouwd:*

#### *"A. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling*

*Doordat, , eerste onderdeel verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekster geen tastbaar bewijs kan voorleggen van haar identiteit*

*Terwijl dat, verzoekster verklaringen heeft afgelegd waaruit haar identiteit en afkomst kunnen worden afgeleid (cfr bijvoorbeeld op p. 14 van het verslag beschrijving van nationaliteitsbewijs en voedselrantsoenkaart etc..)*

*Dat verwerende partij geen enkel bewijs voorlegt dat zou aantonen dat verzoeker haar identiteitskaart zou hebben vervalst:*

*Doordat, tweede onderdeel verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekster er niet in slaagt bewijsstukken voor te leggen betreffende de vervolgingsfeiten waarvan ze gewag maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud bij verwerende partij;*

*Terwijl dat de verklaringen van verzoekster omtrent de diabetesopstoot die haar moeder overkwam zoals opgenomen in het verslag van het persoonlijk onderhoud als aanemelijk en geloofwaardig voorkomen;*

*Dat het gegeven dat verzoekster geen schriftelijk bewijs kan voorleggen omtrent haar verklaringen niet ipso facto mag betekenen dat aan haar verklaringen geen geloof mag worden gehecht;*

*Dat wat de ontvoering van haar broer betreft verzoekster zich de vraag stelt welk document zij op nuttige wijze zou kunnen voorleggen om haar verklaringen op dit punt kracht bij te zetten; dat verwerende partij ook geenszins suggereert welk document daartoe zou kunnen worden aangebracht;*

*Dat uit het verslag van het persoonlijk onderhoud van 25 juli 2019 moet blijken dat verzoeker ook niets anders voorstelt aan verzoekster welk document zou kunnen voorgelegd om de feiten omtrent de diabetesopstoot en de ontvoering te bewijzen;*

*Dat verwerende partij op deze wijze de op haar rustende onderzoeksplicht maar zeer ten deel lijkt na te zijn gekomen;*

*Dat met betrekking tot het medische attest verzoekster op pagina 16 van het verslag duidelijke verklaringen aflegt;*

*Dat het feit dat de toegevoegde woorden "the causes of Beating and Assault" een ander lettertype dragen op zich niet zegt dat het hier over een vervalsing moet gaan;*

*Dat het verzoekster uitlegde dat er maar één rapport is waar misschien meerdere artsen hun bevindingen en observaties aangebracht;*

*Dat het te gemakkelijk voorkomt te verwijzen naar rapporten die lijken te stellen dat in Irak alles en iedereen corrupt is;*

*Doordat, derde onderdeel, verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekster niet kan overtuigen als zij stelt dat zij bedreigd werd omwille van het feit dat zij een soenniet is en dat haar broer bij het Iraakse leger actief was toen Saddam Hussein nog aan de macht was;*

*Terwijl dat verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag tot internationale bescherming in inderdaad stelt dat de problemen - i.e. de gevolgen van de sektarische oorlog - voor haar pas in 2015 zodat zijn inderdaad in de 10 jaren volgens op de val het Sadam Hussain regime nog op het zelfde adres kon blijven wonen;*

*Dat het er bij de beoordeling van de gegrondheid van een asielrelaas om draait de actualiteit van de vrees de beoordelen;*

*Dat het dus volgens verzoekster niet relevant voorkomt et onderzoeken hoe de situatie in Irak was tussen 2014 en 2015 maar eerder vanaf 2016 toen volgens verzoekster de gevolgen en uitwassen van de sektarische oorlog zich deden voelen;*

*Doordat, vierde onderdeel verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot haar laatste verblijfplaats in Bagdad*

*Terwijl dat verzoekster enkel maar wilde verduidelijken welke haar laatste verblijfplaats was is Bagdad, dat dit inderdaad Ramel en vervolgens Shuhada waren, wijken die dicht bij elkaar blijken te liggen en waar verzoekster dus achtereenvolgens op een termijn van enkele weken of dagen verbleef;*

*Dat zodoende verzoekster bedoelde te zeggen dat beiden wijken eigenlijk kunnen worden beschouwd als laatste verblijfplaats in Irak;*

*Doordat, vijfde onderdeel, verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekster een verwarrende uitleg geeft omtrent de reden waarom zij in 2015 vanuit haar oorspronkelijke wijk Dora naar de sjiietische wijk Amin 2 verhuisde;*

*Terwijl dat verzoekster van mening is dat verwerende partij in de verklaringen van verzoekster spijkers op laag water zoekt;*

*Dat verzoekster inderdaad stelde dat zij tot 2015 in Dora woonde en dat vanaf dan de situatie in die streek omwille van de aanhoudende sektarische oorlog onhoudbaar werd en zij dus Dora moest verlaten;*

*Verzoekster stelde ook dat de sektarische oorlog begonnen was in 2007 - 2009 maar dat zij er dus zelf pas persoonlijk last van kreeg in 2015 ;*

*Dat het inderdaad een gegeven is dat de sektarische oorlog in 2015 intensifieerde, zoals verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij aangaf;*

*Doordat, zesde onderdeel verwerende partij ten onrechte stelt dat het gedrag van verzoekster na de inval in haar huis verbazingwekkend is omdat zij er na de inval nog enkele maanden bleef wonen;*

*Terwijl dat verzoekster geconfronteerd met de vaststelling tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk stelde dat zij er alles aan deed om het huis te verlaten maar dat ze er niet in slaagde onmiddellijk een veilige en betrouwbare plek te vinden;*

*Dat zij tevens de tijd moest nemen om voor haar zieke moeder moest zorgen;*

*Verzoekster ziet niet goed in waarom het feit dat zij gedurende een vijftal maanden gewerkt had dit afbreuk aan haar ingeroepen vrees zou doen; dat verwerende partij haar redenering op dat punt ook niet expliciteert;*

*Doordat, zevende onderdeel verwerende partij ten onrechte besluit dat verzoekster zou hebben nagelaten al de redenen die haar dwongen Irak te verlaten te vermelden tijdens haar eerste gehoor,*

*louter omwille van het feit dat verzoekster tijdens het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken ( DVZ) geen gewag had gemaakt van beschietingen die zij had moeten ondergaan in Irak;  
Terwijl dat verzoekster wel degelijk de hoofdreken van haar vlucht had uiteengezet tijdens het gehoor bij DVZ, t.w. dat zij door sjiietische militieën werd bedreigd, haar broer ontvoerd was, dit alles meer dan waarschijnlijk omdat de broer indertijd actief was in het leger van Saddam Hussain;  
Dat de beschietingen waarvan gewag werd gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij op 25 juli 2019 uiteraard een belangrijke detail zijn als nadere uitleg omtrent van de wijze waarop de vrees van verzoekster - de acties van de militieën – zich manifesteerde, i.e. door beschietingen en zo meer;  
Dat het algemeen bekend is dat de gehoren bij DVZ vaak zeer snel moeten verlopen en de kandidaat-vluchtelingen worden uitgenodigd de redenen die aan de basis liggen van hun aanvraag tot internationale bescherming op bondige wijze uiteen te zetten;  
Dat het dus niet tegen verzoekster mag worden gebuikt dat zijn van bepaalde feiten tijdens het eerste gehoor bij DVZ geen melding had gemaakt nu verzoekster juist tijdens dat gehoor verzekerd werd dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud haar hele verhaal uit de doeken kon doen;*

*Dat het middel in al zijn onderdelen samengenomen ernstig en gegrond voorkomt;*

*Dat verzoekster zich de op hem rustende samenwerkingplicht is nagekomen maar dat verwerende van haar zij de haar onderzoeksplicht niet is nagekomen om de gegrondheid van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekster op afdoende wijze te beoordelen;  
Dat de bestreden beslissing op dit punt niet op afdoende wijze werd gemotiveerd;*

#### *A. Aangaande de weigering van toekenning van de subsidiaire bescherming status*

*Doordat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met haar specifieke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad; dat zij niet over elementen beschikt die erop wijzen dat in het hoofd van verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoekster een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld;  
Terwijl dat de verslagen die verwerende partij zelf aanbrengt geenszins uitsluiten dat verzoekster niet het risico dreigt te worden van willekeurig geweld bij een terugkeer naar Bagdad  
Dat verzoekster in de loop van de procedure nog bijkomende elementen zal trachten aan te brengen die erop wijzen dat aan verzoekster de subsidiaire bescherming moet worden toegekend;*

*Zodat, de artikelen 48/3,48/4 en 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd geschonden;*

*Dat het middel bij gevolg in zijn geheel ernstig en gegrond voorkomt."*

## 2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951

en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk heeft gemaakt een vluchteling te zijn in de zin van het Verdrag van Genève nu (i) zij geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen ter staving van haar identiteit, (ii) zij er niet in slaagt (tastbare en overtuigende) bewijsstukken voor te leggen die de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten hard kunnen maken, (iii) haar verklaringen over de bedreigingen die zij zou hebben ondergaan omwille van het feit dat zij soenniet is en dat haar broer werkzaam was bij het Iraakse leger ten tijde van Saddam Hussein niet kunnen overtuigen, (iv) zij inconsistente verklaringen aflegde over haar laatste verblijfplaatsen in Bagdad, (v) zij een zeer verwarrende uitleg gaf over de reden waarom zij in 2015 vanuit haar oorspronkelijke wijk Dora naar de sjiietische wijk Amin 2 zou zijn verhuisd, (vi) haar gedrag na de inval in haar huis, waarbij zij met de dood bedreigd werd indien zij niet binnen drie dagen het huis zou verlaten, eens te meer mag verbazen en (vii) zij voorheen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niets gemeld had over de beschietingen, die zij wel tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aanhaalde, en omdat (B) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

### 2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekster verklaart in Irak vervolging te vreezen en bedreigd te zijn geweest omdat zij soenniet is en omdat haar broer werkzaam was bij het Iraakse leger ten tijde van Saddam Hussein.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekster geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen ter staving van haar identiteit. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*"U legt immers enkel een kopie van de voorkant van uw identiteitskaart voor. Een kopie kan gemakkelijk gemanipuleerd worden en de echtheid ervan kan dus geenszins worden gegarandeerd. Bovendien kunnen bij een simpele oogopslag al bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot de authenticiteit van dit document. Immers, de afgifte datum en -plaats zijn niet ingevuld (CGVS p.13-14). Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw identiteit aan te tonen, bovendien ondermijnt zulks uw algehele geloofwaardigheid."*

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Zij voert in het eerste middelonderdeel aan dat zij verklaringen heeft afgelegd waaruit haar identiteit en afkomst kunnen worden afgeleid, doch dergelijke verklaringen zijn slechts loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar verzoekster in dit middelonderdeel nog stelt dat de commissaris-generaal geen enkel bewijs voorlegt dat zou kunnen aantonen dat zij haar identiteitskaart zou hebben vervalst, gaat zij vooreerst voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij enkel een kopie van de voorkant van haar identiteitskaart voorlegde en dat een kopie gemakkelijk gemanipuleerd kan worden zodat de echtheid ervan niet kan worden gegarandeerd. Bovendien lijkt verzoekster er ten onrechte van uit te gaan dat aan de door haar voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat *in casu* het geval is nu het om fotokopieën gaat en hierop de afgifte datum en afgifteplaats niet zijn ingevuld, terwijl verzoekster daarvoor geen verklaring kan geven.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoekster er ook niet in slaagde (tastbare en overtuigende) bewijsstukken voor te leggen die de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten hard kunnen maken. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

*"Het feit dat uw moeder overleden zou zijn ten gevolge van een diabetesopstoot na de inval van uw huis, staaft u niet aan de hand van enig document. Dit blijft dus een blote bewering (CGVS p.9, 16). Ook de vermeende ontvoering van uw broer staaft u niet aan de hand van documenten (CGVS p.16). U beweert dat de operatie die u onderging waarbij uw baarmoeder verwijderd werd, het gevolg was van de ene stamp die u hebt gekregen bij de inval in uw huis (CGVS p.15, 19). De kopie van het medische attest dat u voorlegt ter staving hiervan, kan echter niet aanzien worden als overtuigend bewijsmateriaal. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is (zoals hieronder zal worden gemotiveerd). Bovendien dateert deze operatie van ongeveer een jaar na het incident. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat het ene het rechtstreekse gevolg is van het andere. Dat dit wel uitdrukkelijk zo op het medische attest wordt vermeld, doet bovendien nog meer de wenkbrauwen fronsen. U zou zelf aan de dokter hebben gevraagd dit op het attest te vermelden. Zoals reeds eerder werd aangehaald, kan een kopie gemakkelijk gemanipuleerd worden en de echtheid ervan kan dus geenszins worden gegarandeerd. De vermelding "the causes of Beating and Assault" werd duidelijk op zeer amateuristische wijze achteraf op het medisch attest toegevoegd. Er werd hiervoor immers een ander lettertype gebruikt en bovendien staat deze tekst scheef afgedrukt. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt blijft u volhouden dat u dit het enige attest is, dat u zo hebt gekregen van de dokter (CGVS p.15-16). Dit tast uw geloofwaardigheid des te meer aan. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan uw administratief dossier dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de door u neergelegde stukken verder relativeert."*

Ook deze motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekster weerlegd noch ontcracht. In het tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster aan dat haar verklaringen over de diabetesopstoot die haar moeder overkwam aannemelijk en geloofwaardig voorkomen. Zij betwist evenwel niet dat zij ter staving van (de oorzaak van) het overlijden van haar moeder of van de ziekte waaraan haar moeder zou hebben geleden geen enkel document heeft voorgelegd. Bijgevolg beperkt zij zich wat betreft haar verklaring dat haar moeder overleden zou zijn ten gevolge van een diabetesopstoot na de inval in haar huis door leden van een sjitische militie en de slagen die daarmee gepaard gingen tot loutere beweringen. In dit middelonderdeel stelt verzoekster zich tevens de vraag welk document zij op nuttige wijze zou kunnen voorleggen om haar verklaringen op dit punt kracht bij te zetten. Het komt evenwel toe aan de persoon die beweert een nood te hebben aan internationale bescherming om deze nood *in concreto* aannemelijk te maken. Voorts laat verzoekster na *in concreto* toe te lichten waaruit zou (moeten) blijken dat op het CGVS de verplichting rust om voorstellen te doen omtrent welke documenten ter bewijs van welke verklaring ook zouden moeten worden voorgelegd.

Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad erop dat het in een situatie van ontvoering van een familielid weinig aannemelijk is dat hiervan geen kennis werd gegeven aan de bevoegde politiediensten om dit te onderzoeken en dat van een dergelijke aangifte/klacht geen tastbaar bewijs zou bestaan. Van een overlijden zou dan weer een overlijdensattest of medische attesten van de ziekte die zou hebben geleid tot het overlijden moeten bestaan. Met betrekking tot het medisch attest dat zij heeft voorgelegd ter staving van de operatie die zij zou hebben ondergaan waarbij haar baarmoeder werd verwijderd, betwist verzoekster niet dat deze operatie dateert van ongeveer een jaar na het incident, zodat, zo er al geloof zou worden gehecht aan de slagen die zij zou hebben moeten incasseren bij de inval in haar huis, dit niet wordt aangetoond door dit attest nu hieruit een (rechtstreeks) verband tussen de aanslagen van ongeveer een jaar voor de operatie en de operatie zelf niet blijkt. Verzoekster betwist evenmin dat het attest dat zij voorlegde slechts een fotokopie betreft en dat, aangezien een kopie gemakkelijk gemanipuleerd kan worden, de echtheid ervan niet kan worden gegarandeerd. De bewering in het tweede middelonderdeel dat zij over dit attest duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Door in dit middelonderdeel nog te poneren dat *“het feit dat de toegevoegde woorden “the causes of Beating and Assault” een ander lettertype dragen op zich niet zegt dat het hier over een vervalsing moet gaan”*, slaagt verzoekster er niet in de vaststelling dat deze vermelding op een zeer amateuristische wijze – niet alleen in een ander lettertype, maar ook scheef – op het medisch attest werd toegevoegd, te weerleggen of te ontkrachten. Ook dat er in Irak een hoge mate van corruptie bestaat met betrekking tot het verkrijgen van documenten wordt door verzoekster niet betwist. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat aangezien verzoekster haar identiteit niet heeft aangetoond, niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het door verzoekster voorgelegde medisch attest op haar persoon betrekking heeft.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeksters verklaringen over de bedreigingen die zij zou hebben ondergaan omwille van het feit dat zij soenniet is en omdat haar broer werkzaam was bij het Iraakse leger ten tijde van Saddam Hussein niet kunnen overtuigen. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt gemotiveerd:

*“Zo kunt u geen recente voorbeelden geven van personen die gelijkaardige zaken meemaakten als u (CGVS p.24). Er dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw broer pas in januari 2016 voor het eerst problemen ondervond, terwijl deze onder andere te linken zouden zijn aan zijn affiliatie met het oude regime (CGVS p.9, 21, 23). Nochtans verklaart u zelf dat dit regime reeds vijftien jaar geleden viel (CGVS p.6). Nergens blijkt dat u tijdens de veel meer turbulente periode vlak na de val speciale voorzorgsmaatregelen nam om uw veiligheid te garanderen. U bleef na de val immers nog meer dan tien jaar op hetzelfde adres wonen, zonder iets van problemen te ondervinden (CGVS p.6-8). Er kunnen dus vragen gesteld worden bij de ernst van uw vrees vervolgd te worden omwille van het vermeende profiel van uw broer aangezien u na de val voor een periode van meer dan tien jaar uw leven probleemloos kon voortzetten. Vervolgens wordt vastgesteld dat u er geen idee van hebt welke organisatie u persoonlijk zou vervolgen. U gaat ervan uit dat het om een sjietische militie zou gaan, maar kunt niet specificeren dewelke (CGVS p.19, 25). Het is dan ook uiterst bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om meer te weten te komen over uw vervolgers (CGVS p.18). Nochtans kan worden verwacht dat iemand dit eerst zou doen, voordat ze de ingrijpende beslissing neemt om haar land te verlaten. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.”*

In het derde onderdeel van het enig middel laat verzoekster gelden dat het er bij de beoordeling van de gegrondheid van een asielrelaas om draait de actualiteit van de vrees te beoordelen en dat het haar niet relevant voorkomt te onderzoeken hoe de situatie in Irak was tussen 2014 en 2015 maar eerder vanaf 2016 toen de gevolgen en uitwassen van de sektarische oorlog zich deden voelen. Nog daargelaten de vraag hoe verzoekster ertoe komt te suggereren dat de commissaris-generaal zou hebben onderzocht hoe de situatie in Irak was tussen 2014 en 2015, ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet toe – hoe het komt dat verzoeksters problemen, die zij linkt aan de affiliatie van haar broer met het oude regime onder Saddam Hussein, pas in 2016 een aanvang hebben genomen en dat zij daarvoor – na de val van dit oude regime volgens haar verklaringen een vijftien jaar eerder – nooit problemen heeft ondervonden. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekster de vaststellingen dat zij geen recente voorbeelden kon geven van personen die gelijkaardige zaken als haar meemaakten en dat zij er geen idee van had welke organisatie haar persoonlijk zou vervolgen volledig ongemoeid laat.

Verder stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegde over haar laatste verblijfplaatsen in Bagdad. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*“Zo verklaart u verschillende keren slechts een tweetal maanden in Amin 2 te hebben verbleven (CGVS p.4-5, 18). Uiteindelijk beweert u hier ongeveer een jaar te hebben gewoond. U zegt dat u bedoelde dat u er nog twee maanden woonde na het overlijden van uw moeder (CGVS p.19). Dit kan echter niet ernstig worden genomen. Immers, wanneer u de eerste keer gevraagd werd van wanneer tot wanneer u in Amin 2 woonde, antwoordde u dat dit gedurende twee maanden was en dat u een paar dagen na het overlijden van uw moeder dit adres verliet (CGVS p.4). U geeft dan ook geen afdoende verklaring voor deze inconsistenties. Ook over de laatste wijk waar u gewoond hebt bent u niet eenduidig. U verklaart eerst dat dit Al Ramel was (CGVS p.5), terwijl u op een ander moment beweert dat het Shuhada was (CGVS p.25). Ook valt op te merken dat u beweert aangereden te zijn in Amin 1 in november 2017, hoewel u beweert daar slechts drie maanden te hebben verbleven in 2016 (CGVS p.4, 22). Dergelijke inconsistenties tasten verder uw algehele geloofwaardigheid verder aan.”*

Voor zover verzoekster in het vierde onderdeel van het enig middel betoogt dat zij *“enkel maar wilde verduidelijken welke haar laatste verblijfplaats was is Bagdad, dat dit inderdaad Ramel en vervolgens Shuhada waren, wijken die dicht bij elkaar blijken te liggen en waar verzoekster dus achtereenvolgens op een termijn van enkele weken of dagen verbleef”* en dat zij zodoende bedoelde te zeggen dat beide wijken eigenlijk kunnen worden beschouwd als laatste verblijfplaats in Irak, beperkt zij zich tot het geven van een summiere verklaring (*post factum*) voor een van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Zij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont zij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onredelijk zouden zijn. De hierboven aangehaalde vaststellingen van de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

Daarbij komt dat verzoekster op het CGVS een zeer verwarrende uitleg heeft gegeven over de reden waarom zij in 2015 vanuit haar oorspronkelijke wijk Dora naar de sjiietische wijk Amin 2 zou zijn verhuisd. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

*“In eerste instantie geeft u aan dat dit omwille van de oorlog was (CGVS p.5). U verklaart verder dat tijdens de oorlog uw wijk gebombardeerd werd en dat jullie daarom naar een veilige plek dienden te gaan. Wanneer u dan gevraagd wordt over welke oorlog u het heeft, verklaart u dat het om de val van Bagdad ging, in 2004. Als u dan wordt gewezen op het feit dat u verklaart pas in 2015 te zijn verhuisd, beweert u plots dat daar geen sektarische oorlog was. Als u dan wederom wordt gevraagd waarom u dan in 2015 verhuisde uit Dora verwijst u terug naar de sektarische oorlog die volgens uw verklaringen in datzelfde jaar plaatsvond (CGVS p.6). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt wanneer die sektarische oorlog zich in de tijd situeerde, antwoordt u dat dit in 2007-2008 was. U bleef gedurende die periode echter gewoon in Dora wonen, daar was toen immers niets aan de hand (CGVS p.6). U verklaart letterlijk dat u en uw familieleden gedurende de sektarische oorlog geen problemen ondervonden, dat jullie in vrede leefden (CGVS p.7-8). Uiteindelijk blijkt dat u in Amin 2 ging wonen omdat het daar goedkoop was (CGVS p.18). Dat u blijkbaar zelfs niet even zou hebben stilgestaan bij het feit dat u hierdoor wel eens een risico zou kunnen lopen, immers u wist dat daar het sjiietische Mehdi-leger actief was, doet des te meer twifelen aan het door u voorgehouden profiel en de daaraan gelieerde vervolgingsfeiten (CGVS p.18).”*

Door in het vijfde onderdeel van het enig middel te laten gelden dat zij stelde dat zij tot 2015 in Dora woonde en dat vanaf dan de situatie in die streek omwille van de aanhoudende sektarische oorlog onhoudbaar werd en zij dus Dora moest verlaten, dat zij ook stelde dat de sektarische oorlog begonnen was in 2007-2009 maar dat zij er zelf pas persoonlijk last van kreeg in 2015 en dat het *“inderdaad een gegeven is dat de sektarische oorlog in 2015 intensifieerde”*, slaagt verzoekster er niet in de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Zij gaat er met deze uitleg aan voorbij dat zij bij het CGVS in eerste instantie de val van Bagdad in 2004 aanhaalde als reden van haar vertrek uit de wijk Dora, die *“tijdens de oorlog”* gebombardeerd zou zijn waardoor ze naar een veiligere plek moesten gaan waar er geen oorlog is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Het is dan ook zeer verwarrend te noemen dat zij daarna, erop gewezen dat de val van Bagdad in 2004 plaatsvond en nogmaals gevraagd naar de reden van haar verhuis in 2015, stelde dat er na deze val een sektarische oorlog begon in haar wijk tussen sjiieten en soennieten, om dan vervolgens te stellen dat de sektarische oorlog is begonnen vanaf 2007-2008, maar dat er in haar streek niets was (*ibid.*, p. 6). Ten slotte brengt verzoekster geen enkel (begin van) bewijs aan van het zogenaamde gegeven dat de sektarische oorlog in 2015 intensifieerde, een *“gegeven”* waarvan zij overigens tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen melding heeft gemaakt.

Voorts acht ook de Raad verzoeksters verklaring dat zij na de inval in haar huis door leden van een sjitische militie, waarbij zij geslagen werd en met de dood werd bedreigd indien zij niet binnen de drie dagen het huis zou verlaten, nog gedurende meerdere maanden in haar huis zou zijn blijven wonen, weinig aannemelijk. Door in het zesde onderdeel van het enig middel te herhalen dat zij er alles aan deed om het huis te verlaten, maar er niet in slaagde om onmiddellijk een veilige plek te vinden, doet verzoekster hieraan geen afbreuk. Hetzelfde kan worden gesteld over haar verklaring (*post factum*) dat zij ook tijd moest nemen om voor haar zieke moeder te zorgen. Bovendien dient dit motief te worden samen gelezen met de volgende overwegingen in de bestreden beslissing:

*“Ook daarna bleef u nog steeds in Bagdad wonen, in verschillende wijken niet ver van de wijk waar u oorspronkelijk problemen ondervond (CGVS p.4, 22). U hebt in die periode ook gewerkt (CGVS p.11). Deze handelwijze valt moeilijk te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Dit versterkt alleen nog maar de conclusie dat u in werkelijkheid helemaal geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.”*

Verzoekster slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Zij stelt in het zesde middelonderdeel niet goed in te zien waarom het feit dat zij gedurende een vijftal maanden gewerkt had afbreuk zou doen aan de door haar ingeroepen vrees, doch zij gaat hiermee voorbij aan de evidentie dat zij door te verhuizen naar een plek vlakbij deze waar zij volgens haar verklaringen reeds bedreigd zou zijn geweest en door haar zichtbaarheid in haar nieuwe verblijfplaats te vergroten door uit huis te gaan werken, niet handelt zoals redelijkerwijze mag worden verwacht dat iemand die een gegronde vrees heeft voor vervolging zou handelen.

Ten slotte stipt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op goede gronden aan dat verzoekster voorheen bij de DVZ niets gemeld had over de beschietingen, die zij wel tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde. Verzoekster tracht deze omissie in het zevende middelonderdeel te verschonen door enerzijds te stellen dat zij wel degelijk de hoofdreken van haar vlucht had uiteengezet tijdens het gehoor bij de DVZ, met name dat zij door sjitische milities werd bedreigd en dat haar broer ontvoerd was, waarschijnlijk omdat haar broer destijds actief was in het leger van Saddam Hussain en door anderzijds de beschietingen voor te doen als een – weliswaar belangrijk – detail. Dat verzoekster bij de DVZ wel verklaarde dat zij bij de inval in haar huis in haar buik geschopt werd en bij haar haren werd getrokken en dat zij bijna twee jaar later door een auto werd aangereden (adm. doss., stuk 12, Vragenlijst, nr. 3.5), doch niet gemeld heeft dat zij met een jachtgeweer zou zijn beschoten, acht de Raad echter niet aannemelijk. De Raad ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – waarom verzoekster de omstandigheid dat met een jachtgeweer op haar werd geschoten een detail zou zijn, terwijl het gegeven dat zij bij de haren werd getrokken en geschopt geen detail zou zijn. Waar verzoekster in dit middelonderdeel deze omissie nog tracht te verschonen door te stellen dat *“het algemeen bekend is dat de gehoren bij DVZ vaak zeer snel moeten verlopen en de kandidaat-vluchtelingen worden uitgenodigd de redenen die aan de basis liggen van hun aanvraag tot internationale bescherming op bondige wijze uiteen te zetten”*, wijst de Raad erop dat dit betoog het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende haar relaas verklaart noch rechtvaardigt. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat die alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekster werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van haar, als verzoekster om internationale bescherming, wordt verwacht dat zij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 12, vragenlijst, nr. 1). Van verzoekster kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat zij op de DVZ melding zou hebben gemaakt van het gegeven dat vlak bij haar huis met een jachtgeweer op haar werd geschoten. Indien verzoekster van mening is dat zij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om haar vluchtrelaas uit de doeken te doen, is het haar verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen. Verzoekster heeft dit echter nagelaten en antwoordde overigens negatief op de vraag of zij nog iets had toe te voegen (adm. doss., stuk 12, vragenlijst, nr. 8). Ten slotte werd haar verklaring bij de DVZ aan verzoekster in het Arabisch voorgelezen en had zij dus de mogelijkheid om hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoekster heeft dit nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend, waarmee zij heeft bevestigd dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Tevens antwoordde verzoekster bij het CGVS op de vraag hoe het vorige gehoor met de DVZ verlopen is "Goed en bondig" en dat er veel gebeurtenissen met haar zijn gebeurd, maar dat ze geprobeerd heeft het bij het eerste interview kort te houden. Vervolgens gevraagd of zij alle redenen naar aanleiding van haar vertrek heeft kunnen geven, antwoordde verzoekster "Ja" (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeksters kritiek is dan ook allerm minst ernstig. De vaststelling dat verzoekster op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft verder de geloofwaardigheid ervan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door voornoemd artikel.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

*"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20190312.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.*

*Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen.*

Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Door in het verzoekschrift louter te stellen dat de verslagen in het administratief dossier geenszins uitsluiten dat zij niet het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij een terugkeer naar Bagdad, gaat verzoekster eraan voorbij dat in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet een “reëel” risico op ernstige schade, bestaande uit ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dient aan te tonen. Uit de stukken van het administratief dossier en het rapport waarvan in de bestreden beslissing de referentie werd opgenomen blijkt niet dat het risico op ernstige schade dat verzoekster loopt bij terugkeer naar Bagdad reëel is, en dit gelet op de bovenstaande motivering. Verzoekster laat na *in concreto* toe te lichten uit welke passage(s) van de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie zou blijken dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ter terechtzitting leest verzoeksters advocaat enkele passages voor uit het EASO Country of Origin Information Report “Iraq. Security Situation” van maart 2019, doch uit een dergelijke selectieve lezing van dit rapport kan niet blijken dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in de bestreden beslissing incorrect is. Uit deze passages blijkt dat milities in Bagdad gebruik maken van geweld en dat de overheid er niet in staat is de onwettigheid en criminaliteit veroorzaakt door milities en criminele elementen te controleren. Dit ligt in lijn van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat het feitelijk onjuist is te stellen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het bieden van een volmaakte garantie dat een persoon geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon zal ondergaan als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict onmogelijk is.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN